

Kuuromykkäin Lehti.

N° 1. Tammikuulla 1901. 6:s vuosik.

Tilaushinta:
1 mk. 50 p. vuodelta

Toimittaja
I. Savolainen.

Kuuromykkäin Lehti

ilmestyy tänä vuonna, 1901, 12 kertaa vuodessa. Lehteä ilmestyy yksi numero joka kuukausi. Se painetaan niinkuin ennenkin Mikkelissä. Tilaushinta on 1 markka 50 penniä vuodelta, silloin kun lehteä tilataan postikonfforista ja toimittajilta Mikkelissä. Asiamiehiltä tilatessa maksaa lehti 1 markka 25 penniä. Toimitukselta tilatessa voidaan tilausraha lähettää postimerkeissä osoitteella: Kuuromykkäin lehden toimitus Mikkelissä. Turussa saapi Kuuromykkäin lehteä tilata pastori A. E. Nordmanilta, Kuopiossa neiti Maëma Helsingiukselta, Tampereella työmestari Kaapo Attilalta, Waasassa hra Matti Mäkiseltä, Jyväskylässä pastorska Helena Luomalta, Helsingissä neiti Maria Sihvolalta, Porissa neiti Hilma Sunivalta.

Ahkeruudesta.

Monista hyvistä avuista epäilemättä ahkeruudella on sija parhaimpien joukossa. Ahkeruus antaa ihmiselle kaikkea hyvää. Ahkeruutta tarvitaan välttämättömästi, jos tahdotaan saavuttaa joko maallista tahi ijankaikkista hyvää. Toisille ihmisille on kyllä välttämätöntäkin, että heidän täytyy olla ahkeria hankkiakseen jokapäiväisen leipänsä. Mutta jos sellainenkin ihminen tekee työtä nurjalla mielellä, niin ei hän monestikaan näytä laiskuria onnellisemmalta, vaan on yhtä tyytymätön itseensä ja muihin kuin laiskurikin. Sellainen ihminen siis todellisuudessa onkin laiskuri, vaikka hänen, ulkonaisten olosuhteiden pakoittamana täytyy tehdä työtä. Mutta jos katselemme semmosia ihmistä, joka käsittää, minkä tehtävän on Luoja antanut ihmiselle maailmassa, ja joka on kiitollinen siitä, että hän saa tehdä työtä ja olla ahkerä, niin huomaamme kohta, mikä toivo ja luottamus hänellä on tulevaisuudessa, miten tyyntä ja vakavata hänen käytöksensä on. Rikkaat herkuttelijat taas kyllä näyttävät tyytyväisiltä, mutta vastusten kohdatessa heidän mielensä ärtyy. Ihminen ei saa milloinkaan olla laiska, olkoon hän sitten rikas tahi köyhä. Rikkaiden laiskurien tulisi muistaa, mitä eräs viisas mies sanoo: „pidä työtä rakkaana! Jollet sitä tarvitse elääksesi, tarvitset sitä aina terveydeksesi. Se on terveellinen sielulle ja ruumiille“. Kaikkien mainioiden miesten elämä todistaa myös, että ilman ahkeruutta ja ponnistusta ei maailmasa paljoa aikaan saada. Ahkeruutta ja uupumattomuutta opettaa meille monessa suhteessa luonto ja

eläinkuntakin. Niinpä kerrotaan kuuluisan valloittajan kerran pakoretkellään tulleen luolaan, jossa hän näki, kuinka muurahainen kantoi itseönsä suurempaa taakkaa. Se yritti taakkansa kanssa 69 kertaa turhaan nousta ylös luolan seiiniä, mutta 70:nellä kerralla se onnistui. Tästä oppi hän uupumattomuuden taidon. Ahkeruus ei kumminkaan vaadi ihmistä ponnistamaan ja vaivaamaan itseään liiaksi. Silloin ei ihminen myöskään menettele oikein, jos hän liiallisella vaivaamisella väsyttää itseänsä ja saattaa itselleen ennen aikaisen haudan. Tämä kaiketi on kumminkin harvinaisempaa, kuin se, että laiskuutta seuraavalla huonolla elämällä turmellaan itsensä. Mutta kuitenkin on ahkerallekin ihmiselle lepo ja huvitus yhtä välttämätöntä, kuin hiominen veitselle ja viikatteelle. Olkaamme kaikki ahkeria ja muistakaamme

Ahkeruus se sulle antaa
Terveiden kultaisen,
Puuttehet myös kauvas kantaa,
Luopi ilon mielehen.

J. Pykäläisen mukaelma.

Käynti kuningas Kambonden luona.

Suurin osa Afrikan maanosan ihmisistä on pakanoita. Europalaiset ovat lähettäneet sinne moneen paikkaan lähetyssaarnaajia opettamaan ja kastamaan heitä

kristinuskoon. Suomen lähetysseura on jo yli kolmekymmentä vuotta lähettänyt Afrikkaan suomalaisia lähetysaarnajia. Monta suomalaista lähetysaarnajaa on tällä ajalla jo siellä kuollutkin.

Eräs paikka eteläpuolella Afrikkaa kutsutaan Ovambomaaksi. Siellä ovat suomalaiset lähetysaarnajat jo monta vuotta opettaneet pakanoita. Melkein kaikki Afrikan ihmiset ovat neekereitä eli mustaihaisia ihmisiä. Ovambomaan ihmiset ovat myös neekereitä.

Erästä osaa Ovambomaata kutsutaan Ondongaksi. Ondongassa hallitsee kuningas, jonka nimi on Kambonde II. Suuri eroitus on pakanain elämän ja meidän kristittyjen elämän välillä. Suuri eroitus on myös heidän hallitsijansa välillä. Kun te luette tämän kertomuksen, niin tulette tietämään, mitenkä pakanallinen kuningas elää. Ei hänellä ole oikeita huoneita asuntona, ei hän taida lukea, eikä kirjoittaa, ei hän ymmärrä mikä kello on y. m. Moni teistä ajattelee: minä olen viisaampi ja taitavampi kuin Ondongan kuningas.

Viime vuonna matkusti Suomen lähetysseuran johtaja Jooseppi Mustakallio Afrikkaan, Ovambomaalle tarkastamaan suomalaisia lähetysaarnajia ja heidän työtään siellä. Hän kävi useamman kerran kuningas Kambonden luona. Hän kirjoittaa siitä itse:

Ensimmäinen käynti.

Myöhään illalla kesäkuun 22 p. 1900 pysähtyivät Ondongan kuninkaan Kambonden II:n hovin edustalle kahdet härkien vetämät kärret. Molemmissa kärreissä

oli kaksi miestä. Paljon mustia ihmisiä tuli vastaan hovin kujan suussa ja he tervehtivät öljysillä käsillä miehiä. Mustat ihmiset olivat kuninkaan väkeä. Nämä neljä miestä aikoivat mennä kuninkaan luo. Oli jo pimeä ilta. En oikein tarkoin nähnyt minkälainen tämä hovi on. Tuntui niinkuin me olisimme menneet johonkin kalanpyydykseen, mertaan tahi katiskaan. Kun sitten päivällä näin, niin olikin kuninkaan asunto kattiskalten kaltainen. Toiset osatot asunnossa olivat sateenvarjon tapaisilla katoilla varustetut.

Olimme kuninkaan kujan suussa eli veräjällä. Puita ei veräjässä ollut eikä porttia. Siellä ei käytetä semmoisia. Lähetysaarnaja Rautanen meni edellä, minä perästä ja lähetysaarnajat Pettinen ja Liljebblad seurasivat meitä. Kuja oli niin kapea että me emme voineet rinnakkain kulkea. Mustat olivat ihmiset, mustat nuo seiväs-seinät kahden puolen käytävää, jota kuljimme ja musta taivas kattona. Kaikesta päättäen me me olimme mustien maassa. Omituinen tunne valtasi minut. Kapea käytävä yli hyvin pitkä. Siitä erosi oikealle ja vasemmalle aukkoja ja kujia. Ne menivät eri aitauksiin, joissa oli kuninkaan eläimiä; miehiä, vaimoja ja lapsia, oli monta aitausta. Viimein tuli eteemme ovi. Se oli Suomen laudoista tehty. Veli Rautanen oli sen antanut kuninkaalle. Ovi oli niin pieni että meidän piti kumartua sisään astuessamme. Se oli ensimmäinen kumarrus. Me olimme siinä huoneessa, jossa kuningas otti ihmisiä vastaan. Unia ei ollut eikä kattoa huoneessa. Nuotiotuli paloi lattialla ja sen vieressä makasi sokea nekeri, vaaba mies; samassa huoneessa oli myös nekeri poika, kristitty, nimeltä Silas. Hän oli kuninkaan sanansaattaja. Hän tervehti kädenlyönillä meitä. Poika sen jälkeen katosi huoneesta. Me rupesimme istumaan ja odottamaan kuningasta. Istuimet olivat pölkkyjä, mustia, kuluneita ja öljyisiä. Lattiana oli hiekka, seininä pystytetyt aidan seipäät, kattoa ei ollut. Tämöinen oli kuninkaan vastaanottohuone.

Samanlaisia olivat toisetkin huoneet. Kaikkiaan oli tällaisia aituksia eli huoneita noin 20. Kyllä tuo hovi pyöreine aituksineen on Suomen katiskan näköinen.

Silas tuli tuomaan meille kuninkaan vastauksen. Se oli lyhyt: „Hän jo makaa.“ Tämä ole kohtelias vastaus. Sillä jos hän olisi sanonut että kuningas ei voi ottaa meitä vastaan, niin se ei olisi ollut suosiollinen. Siis kuningas oli suosiollinen meille. Ja me lähdimme pois, tullaksemme toisena päivänä kuningasta tervehtimään. (Jatk.)

Yksiaistinen ihminen.

Joskus kuulee kerrottavan ihmisistä, joilla on vaan kolme aistia. Heiltä puuttuu tavallisesti näkö ja kuulo ja he ovat samalla sekä sokeita että kuuroja. Senlaisia sokeita kuuromykkiä löytyy myös meidän maassamme, ja on heistä kaksi ollut koulussakin, nimittäin Frans Lejon, joka on käynyt Pietarsaaren kuuromykkäin koulussa, ja Agneeta Halonen, joka on ollut Helsingissä sokeainkoulussa. Agneeta Halosen kuva on ollut myös meidän „Kuuromykkälehdessä.“ Hän on oppinut myös puhumaan suullaan ja on häntä opettanut puhumaan Kuopion kuuromykkäinkoulunopettajatar Emilia Strunk.

Tässä lehdessä on meillä eräs kirje, jonka kuurosokea tyttö Agneeta Halonen on kirjoittanut vanhalle opettajattarelleen. Siitä te hyvät kuuromykät, voitte

nähdä kuinka oppivainen ja viisas tyttö Agneeta Halonen on.

Mutta löytyy myös tässä maailmassa senlaisiakin ihmisiä, joilla on ainoastaan yksi aisti, nimittäin tunto. Minä tahdon kertoa teille eräästä senlaisesta pojasta.

Hänen nimensä oli Max, ja syntyi hän Saksanmaalla 1844. Hänen isänsä oli tuomari. Isä vietti huonoa elämää, hän joi paljon ja tuli kivuloiseksi. Sitten menetti hän myös virkansa, omaisuutensa ja kunniansa. Vihdoin vietiin hänet viivaistaloon. Poika Max oli hyvin kivuloinen, mutta hänen äitinsä hoiti häntä hyvin ja huolellisesti niin että hän jäi elämään. Mutta äiti, joka oli saanut kärsiä suurta puutetta, kuoli. Poika oli silloin orpo ja turvaton, sillä isä ei pitänyt hänestä ollenkaan huolta.

Max sairastui 10 vuoden vanhana ankaraan silmä- ja korvatautiin, mutta ei kukaan säälinyt häntä. Vasta kuuden kuukauden kuluttua, kun hänen tautinsa oli tullut hyvin kovaksi, vietiin hänet sairashuoneeseen. Mutta apu tuli liian myöhään. Vaikka lääkärit ja sairashoitajat hoitivat häntä hyvin ja huolellisesti, tuli poika sokeaksi ja rupesi kuulemaan huonosti. Kun hän tuli terveeksi sairaudestaan tuli hän oppilaaksi erääseen sokeainkouluun. Koska ei hän voinut kuulla mitä opettaja puhui, opetettiin häntä erittäin. Max oli ystävällinen, tiedonhaluinen ja viisas, ja hänen opettajansa piti paljon hänestä. Vaikka hän oli köyhä ja onneton, oli hän aina tyytyväinen ja iloinen.

Erittäin mielellään oppi hän kun opettaja opetti hänelle Jumalan sanaa. Hän ymmärsi ei ainoastan jär-

jellään mutta myös sydämellään. Hänestä tuli ajatteleva ja sivistynyt mies ja hänet laskettiin pois koulusta ja sai kauniin todistuksen. Kirjoittaminen oli hänelle vaikeaa, mutta hän luki nopeasti ja helposti sokeain kirjoja, jotka ovat painetut korkokirjaimilla.

Koulusta päästyään tuli Max korintekijän oppiin. Hän edistyi nopeasti. Mutta 15 vuoden vanhana hän uudelleen sairastui kovaan korvatautiin. Taudistaan hän tosin parani, tuli vahvemmaksi ja iloisemmaksi, mutta menetti kokonaan kuulonsa. Vähitellen unhotti hän myös kokonaan puheensa. Taudissa painui myös hänen nenäluunsa, joka on silmien välillä, niin paljon alaspäin että hän myös kadotti haju- ja makuaistinsa. Sillä tavalla oli hän kokonaan eroitettu maailmasta.

Ennen hän ollut sokeain koulussa. Koulun johtaja toimitti nyt pojan erääseen kylään. Siellä asui eräs sokea korintekijä, jolla oli 6 sokeaa apulaista. Max tuli hänen oppipojakseen. Hyvin vaikea oli Maxille selittää että hänen piti muuttaa pois koulusta. Tuntoaistin avulla voitiin hänelle puhua. Lähtiessään oli hän surullinen ja itki kovin. Hän nousi kärryihin, mutta ei tuntenut saattajaansa. Korintekijän luo tultuaan ymmärsi hän heti että hänen piti ruveta tekemään työtä. Siellä oli myös opissa 3 hänen vanhaa koulutoveriaan, mutta hän ei tuntenut heitä. Hän ei enää tietänyt viikonpäiviä, ei eroittanut päivää yöstä eikä vuoden aikoja. Hänen kumppaninsa säälivät ja surkutelivat häntä. He koittivat kaikella tavalla auttaa, lohduttaa ja huvittaa häntä.

Max rupesi ahkerasti tekemään työtä. Jos hän oli tehnyt virheitä työssänsä, vei mestari hänen kätensä

sille paikalle, joka oli väärin tehty ja Max korjasi sen kärsivällisesti. Sillä tavalla oppi hän ammattinsa ja hänestä tuli hyödyllinen ihminen vaikka hänen ruumiinsa oli heikko. Hän pelkäsi kovin liikkua yksin ulkona. Vähitellen oppi hän yksin kävelemään tietä myöten noin 10 metriä. Kotonansa taisi hän yksin hyvin liikkua, tiesi tarkoin missä hänen vaatteensa ja työkalunsa olivat. Hänellä ei ollut koskaan ikävä kun hän taisi tehdä työtä. Mutta kahden kuukaudenkaan perästä ei hän tietänyt, missä hän oli, eikä tuntenut kumppaniaan. Muutamia sanoja hän vielä muisti puhua, hän sanoi aamulla työhuoneeseen tullessaan: „hyvää huomenta“, ja „kiitos“ saatuaan jotakin.

Hänen vanha opettajansa kävi usein häntä tervehtimässä. Kerran muisti hän että Max taisi sokeain korkokirjaimet. Hän toi hänelle raamatun, joka oli painettu sokeain kirjaimilla ja kuletti Maxin sormia. Max ymmärsi heti mitä hän luki ja rupesi itkemään. Johtaja tuli myös iloiseksi että hän nyt voi puhua Maxin kanssa. Hän kirjoitti hänelle korkokirjaimilla ja Max ymmärsi mitä hänelle kirjoitettiin.

Max kuoli 25 vuoden vanhana. Kaikki jotka olivat nähneet hänet ja tunsivat hänet, pitivät paljon hänestä.

— *Kuuromykkäinlehdelle* on nyt lupa saatu ilmestyä 12 numeroa vuodessa. Huomautamme niitä kuuromykyä, jotka ovat lähettäneet tilausrahoja ainoastaan 1 markan, että lähettävät meille vielä 50 penniä, eli kaksi 20 pennin ja yhden 10 p. postimerkin.

Kuuromykkäsokea Agneta Halosen kirje opettajattarelleen.

Helsingissä 29 p. Joulukuuta.

Rakas opettajattareni Emeli!

Hyvää päivää, Emeli! Kuinka rakas Emeli on jaksanut? Minä olen kyllä voinut hyvin koko syksyn. Minä muistan usein rakasta Emelitä. Minusta on hauska, kun osaan puhua kaikkien kanssa. Kun minä olin kotona kesällä, niin puhuin kaikkien kanssa, ja he ymmärsivät hyvästi. Sydämmellinen kiitos puhumisen opetuksesta. Eikö Emeli saanut kirjettäni viime kesänä? Viime viikolla minä aion kirjottaa Emelille, mutta kun Ester oli sairas niin en voinut tehdä sitä. Koulu loppui 20 p. Minusta on niin ikävä, kun Ester Erich on vielä vain hyvin huono. Herra auttakoon ja siunatkoon häntä! Minä ymmärrän hyvin, mitä opettaja Helin viittaa. Onko Elli kuuromykkiäkin usein opettamassa? Me vietimme 16 päivänä pikku joulujuhlaa. Meillä oli pieni kuusi. Saatiin omenia ja pikku joulu-lahjoja. Minulla oli hauska joulu. Me tanssimme kuurosen ympärillä, leikimme ja lörpötelimme keskenämme. Minä toivotan onnellista uutta vuotta kaikille teille sydämestäni.

Hyvästi nyt rakas Emeli, olkaa hyvä ja sanokaa terveisiä omaisillenne, Anna Nyströmille, Naemalle, oppilaille ja kaikille muille. Terveisiä Esteriltä ja kaikilta.

Herra siunatkoon teitä ja olkoon kanssanne toivoo rakaudella, nöyrästi ja ystävyydellä teidän.

Agnetaanne.

Kirjeitä kuuromykiltä.

I.

Tervakoski ³/₁ 1901.

Rakkaat kuuromykät!

Tahdon mielelläni kirjoittaa Kuuromykkäin lehteen sillä siinähan saan puhua kuuromykkäin kanssa. Tahdon nyt ilmoittaa, että olen voinut hyvin ja ollut terve. Minä olen syntynyt Janakkalan pitäjässä, Tervakoskella v. 18 ¹/₁₂ 77. Minä olin ensin puhuva, vaan sitten tulin kipeäksi; 4 vuoden vanhana tulin kuuromykäksi. Nyt en voi kuulla enkä puhua. Tämä on ikävää, vaan meidän tulee kaikissa tyytyä Jumalan tahtoon. V. 1892 vanhempani lähettivät minun Turun kuuromykkäinkouluun. Minä kävin koulua 3 vuotta. Pääsin Herran P. Ehtoolliselle 1895. Kiitos Taivaan Isälle että olen saanut käydä koulua ja oppinut lukemaan Herran sanaa. Kun olin käynyt koulun, niin sitten menin Hämeenlinnaan neulomista oppimaan. Nyt minä neulon kotonani Tervakoskella. Sydämmellinen tervehdys kaikille kuuromykille. Me olemme täällä maailmassa muukalaisia, ei meitä monikaan ymmärrä. Mutta yksi on joka ymmärtää, se on Jesus Kristus, rakas Wapahtajamme. Pu-

hukaamme rukouksessa hänelle kaikki asiamme, niin se huojentaa ja lohduttaa suruissamme. Oi kuinka paljon hyvää Jesus on meille tehnyt. Hän on ristipuuhun naulittu; verensä vuodattanut meidän syntisten tähden. Kiitos hänelle ijankaikkisesti. Nyt me pääsemme Jesusuksen veren kautta taivaaseen. Hän huusi ristillä: „Kaikki on täydetty!“ Hän täytti lain edestämme.

Onnea ei oo maailmassa,
 Jesukses' on autuus vaan.
 Rauhaa et saa turhuudessa.
 Jesus saa sen haavoissaan.

Sydämellinen tervehdys rakkaille opettajilleni, jotka minua koulussa opettivat, erittäin tervehdys myös Maria Rintalalle Kuortaneella. Ystävyydellä

Ida A. Silander.

Räisälä 19 ⁸/₁ 01.

II.

Rakkaat tämän „K-m-käin-lehden“ lukijat!

Tahdon kirjoittaa tämän kautta rakkaille kuuromykkä-siskoilleni ja veljilleni. Ikävällä ilmoitan, että minä en ole oikein terve. Joulun- ja uudenvuoden aikana täällä Räisälässä monet ihmiset olivat sairaita. Nyt me näytämme pian parantuvan. Jos Jumala on vielä ikää jatkanut, niin kyllä Hän antaa vielä terveyden meillekin.

Voin myöskin samassa kertoa vähän elämästäni teille, että olen kotona äitini luona. Meidän kotiamme

hoitavat setäni ja veljeni. Toinen veljeni on kaukana Tohmajärvellä, ja hän on ollut siellä meijeristinä kolmatta vuotta. Ehkä hän perustaa oman meijerinsä, vaikka mihin tahansa ensi vuonna. Hän toivoi, että minä rupeaisin myöskin tekemään meijerityötä hänen kanssaan. — Viime syyslukukautena kävin taas kutomassa kutomakoulussa. Olen käynyt tätä koulua kolmatta vuotta. Samassa koulussa oli myös emäntäkoulu, jota hoitaa neiti Niina Kontinen. Nyt ensi torstaina eli tämän kuun 10 päivänä alkavat kutoma- ja keitto-koulu.

Minä kysyn, onko Wiipurissa K.-m.-käin-yhdistys?*) Olen kirjoittanut Wiipuriin L. Kupiaiselle ja J. Pykäläiselle siitä ja koska tämä yhdistys pitää kokouksia Wiipurissa? Mutta vastausta ei ole tullut minulle ja se on ikävää. Olisin mennyt monta kertaa sinne Wiipuriin K-m-käinyhdistykseen, jos saisin tietää milloinkaan pidetään yhdistyksen kokouksia. Ei ole hyvin pitkä matka Räisälästä Wiipuriin.

Lämpimät terveiset kaikille tämän lehden lukijoille, mutta erittäinkin tovereille ja Kuopion kuuromykkäinkoulun opettajattarille ja opettajille.

Anna Marila.

*) Wiipurissa ei ole kuuromyk.-yhdistystä. Toim. muist.

III.

Kokemäki 19 ¹³/₁ 01.

Rakkaat tämän lehden lukijat!

Saan tervehtiä kaikkia teitä rakkaita kuuromykkäiä. Ilmoitan voivani hyvin, niinkuin ennenkin. Koto-

väet ovat olleet terveitä, josta kiitos olkoon Jumalalle? Lausun lehtien toimittajalle kiitokseni siitä, että hän lähetti kaikkia lehtiä minulle viime vuonna. Vielä tilaan tänä vuonna niitä, kun lähetän hänelle postimerkkiä.

Tapaninpäivänä menin vierailemaan Kiikkaan, Ritalaan, jossa oli 3 vierasta kuuromykkää, nimittäin 2 Tampereelta ja 1 Tyrväältä. Oli hyvin hauska jutella heidän kanssaan. Siis meitä oli 8. Neiti Eva Ritala näytti minulle ison valokuvan, jossa oli kuuromykkiä ja muita kuulevia Helsingin kokouksessa viime suvena. Katselin tarkoin sitä ja tunsin muutamia siinä. Ihasuin, kun sain nähdä valokuvassa rakasta entistä opettajatarta Elli Heikelää (oma sukua Kepplerus), joka on nyt tohtorin kanssa naimisissa ja asuu Helsingissä. Nyt lähetän terveisiä hänelle, jos hän saisi lukea kirjettäni tässä lehdessä. Ritalan kuuromykkät sanoivat että hän oli hyvä ja auttavainen kuuromykille silloin. Kun tulin kotiin sieltä, niin muutaman päivän perästä sain kuuromykkäinlehden 7 ja 8 numeron, ja tulin hyvin murheelliseksi rakkaan Miina Purhon kuoleman tähden, kun luin siitä, sillä hän oli minun luokkatoverina 5 vuotta Kuopion puhekoulussa.

Viime viikolla kävin ottamassa vastaan rakasta Eva Ritalaa Kokemäen pysäkillä, ja tahdoin saattaa häntä junalla Peipohjan asemalle. Hän meni Poriin, kun hän käy Talouskoulua. Tulin yksin jalkaisin kotiin, vaikka matka on noin 3 kilometriä.

Nyt toivotan onnea Herra Emil Pesoselle, sillä hän on kihloissa erään opettajattaren kanssa. Viime suvena sain kirjeen rouva Maria Smottilta, enkä viitsinyt kirjoittaa hänelle. Kiitos siitä, jos hän saisi lukea

tätä. On parempi ja hauskempi kirjoittaa kirjeitä tähän lehteen, kun kuuromykkät saavat tietää, mitä tapahtuu tässä. Terveisiä kaikille! Toivon kaikille teille siunausta ja menestystä! Herra Jumala auttakoon ja varjelkoon teitä rakkaan Jesuksen tähden!

Ystävyydellä
A. Sallgén.

IV.

Tampereella 19¹⁸/₁ 01.

Rakkaat kuuromykkät!

Onnellista uutta vuotta toivotan kaikille kuuromykille ja tämän lehden lukijoille. Saan ilmoittaa teille, että minä olen syntynyt v. 1880, ja olen ollut syntymästani saakka kuuromykkä. Minä asun vanhempainluona Tampereella. Vanhempani lähettivät minun kuuromykkäinkouluun Turkuun, olen käynyt 7 vuotta koulua. Pääsin Herran Ehtoolliselle v. 1896, silloin lopui koulunkäyntini. Tämä oli kovin ikävää, kun en enään päässyt kouluun. Päästyäni koulusta kävin ompeluopin. En pitänyt ompeluopista, se oli ikävää. Olen nyt työssä herra Klingendablin trikootehtaassa. Ei siellä ole toisia kuuromykkiä, ainoastaan minä yksin. Täällä on useita kuuromykkiä. On hyvin ikävää, kun täällä Tampereella ei ole kuuromykkäin yhdistystä eikä omaa pappia kuuromykillä. Olisi hyvin hauskaa jos olisi oma pappi, joka saarnaisi kuuromykille että parela-

min ymmärtäisivät Jumalan sanaa. On ikävää, että olen kuuromykkä. En tiedä mitä Jumala tarkoittaa, kun on luonut minusta mykän, vaan tästä en saa olla tyytymätön, sillä Jumala on kaikki luonut hyväksi. Lopetan kirjeeni. Sydämellisiä terveisiä entisille opettajille ja koulutovereille sekä Eva Ritalalle. Jääkää Jumalan haltuun. Sitä toivoo

Fanny Sirén.

Kuollut.

Surulla ilmoitamme että Herra viisaasta neuvostaan on luoksensa kutsunut rakkaan pienokaisemme

Ellen Olivian

4 kuukauden 20 päivän vanhana, kovan taudin sairastettuaan, Turussa 23 p. Joulukuuta. suruksi meille vanhemmille, 2 sisarelle, 1 veljelle, jonka täden kuuromykkätuttaville ilmoitamme.

Elin ja Henrik Wirtanen.

Nyt ompi Ellen poissa,
Hän muutti taivaaseen.
Siell' ilon asunnoissa,
On Ellen peinoinen.

Tilanpuutteen takia on joukko uutisia täytynyt jättää seuraavaan numeroon.

Sisältö: Tilausilmoitus. — Ahkeruudesta. — Käynti kuningat Kambonden luona. — Yksiaistinen ihminen. — Kuuromykkäsokea Agneta Halosen kirje opettajattarelleen. — Kirjeitä kuuromykiltä. — Kuollut.

Mikkelissä,

Aleks. Kasurisen kirjapainossa, 1901.